

ΡΟΜΙΛΕΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια κι' έννακόσια ιβία,
δράχμια και φιλοπατρία.

Δέκατον κι' έννατον μετρούντες χρόνον
'στην γην έδρεόμενον τών Παρθενώνων.

Τών όρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί—άπ' εύθείας προς έμέ.
Συνδρομή για κάθε χρόνο—ό κ τ ω φ ρ ά γ κ α ε ί ν α ι μ ό ν ο .
Γιά τά ξένα όμως μέρη—δ έ κ α φ ρ ά γ κ α κ α ι ' σ τ ό χ έ ρ ι .

Εικοστή Σεπτεμβρίου κι' έβδομη
και χιτώνας σκοκίζουν οι δρόμοι.

Δεκαπέντε κι' οκτακόσα
και γρηά φωνάτε κιάσωσα.

Φασουλής και Περικλέτος, ό καθένας νέτος σκέτος.

Φ.—Βλέπωντας πώς δεν συμβαίνει, Περικλέτο, κάτι τί,
βλέπωντας πώς τόση σάχλα κατ' αυτάς έπικρατεί,
κι' είναι θέαμα 'στους δρόμους τών κλεινών ισοτεφάνων
ή παρέλασις εκείνων τών γυμνών 'Αμερικάνων.

Βλέπωντας πώς δεν συμβαίνει
κάποιο νέον γεγονός,
και μονάχα μές 'στη Βιέννη,
χάσκοτος τού καθενός,
Αυτοκράτορες προπίνουσι
και φιλικία περνοδίνουσι,
και τόν κόσμον ήλεκτρίζει
των Καισάρων τó τσομπουσί,
και μαινόμενον άφρίζει
των Βουλγάρων τó λεφουσί.

Βλέπωντας πώς οι σκηπτούχοι τρώνε και μεθοκοπούν,
κι' οι λαοί τούς σχολιάζουν
και 'στó στόμα τούς κυττάζουν
για ν' άκούσουν τί θά 'πούν.

Βλέπωντας τί σάλους φέρουντ' τά τραπέζια των τάδρά,
ένω σύ, βρέ γασομέρι,
τρής πρωί και μεσημέρι,
και τó γεύμα σου 'στας τύχας τών λαών δεν έπιδράφ.

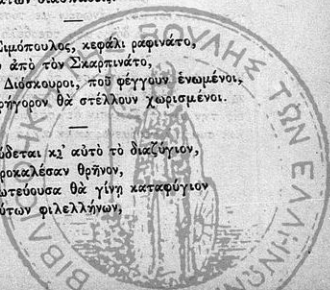
Βλέπωντας καθείς πώς κάνει
συνεντεύξεις κατ' αυτάς
μέ τόν γέρο Ντελγηζάνη
και τρανούς πολιτευτάς,
για νά μάθη τέλος πάντων πότε πράγματι θά γίνη
κι' ή διάλυσις εκείνη.

Βλέπων πώς καλά γυρίζουσι οι τροχοί τής πολιτείας
οι μεγάλοι και βαρείς,
βλέπων πώς κι' ό Θεόδωρος
δέν θά φύγη, καθώς λέγουσι, 'στας άκτάς τής Δαλματίας,
κι' ούτε φίλοι 'στό γυαλό κι' ούτε βάρκα με κουπιά,
γιατί τούπαν οι γιατροί πώς καιρός δέν είναι πιά.

'Ακούων κάθε πρόσωπον πολιτικής έγχαρίτου
νά λήη τούτος τó κοντό κι' έκτενος τó μακρό του,
βλέπων προς τούτους, Περικλή, σ' αυτάς τάς περιστάσεις
κομμάτων διασπάσεις.

Μαθών πώς κι' ό Σιμόπουλος, κεφαλί σαφινάτο,
θά πάρη διαζύγιον από τόν Σαρπαντάτο,
κι' οι δρό λαμπροί Διόσκουροι, που φέγγουσι ένωμένωι,
τό φώς των τó κρηγόρον θά στέλλουσι χωρισμένωι.

Μαθών πώς διαφεύδεται κι' αυτό τó διαζύγιον,
τό προκλέσαν θρήνον,
βλέπων πώς ή πρωτεύουσα θά γίνη καταρτίγιον
τουσούτων φιλελλήνων,

ἀρχαίκοι τὰ μάλιστα κ' ὄρκιον γυμνοπόδων,
 ποῦ τρέχουν ἀπ' ὀπίσω τῶν οἱ μάχης τῶν τριῶν.

Βλέπων τριγύρω νὰ γελᾷ
 κάθε μικροῦ μαρτύρου,
 καὶ ἴσῶν ἀνθρώπων τὰ μαλάξ
 νὰ παίζου κερκυπόλα.

Χρυσῶν Κασσίδων γευμάτα, κομμάτων διασπάσεις,
 θρόνοι κ' ἔλιγον καὶ πολλῶν,
 καὶ διαλύσεις τῶν Βουλῶν
 καὶ φάσεις κ' ἀντιφάσεις.

Ἄκουον μὲ πολλοὺς καὶ σέ, ποῦ παίζεις Καρχηδόν,
 τόσας προπέσεις σοβαρῶς τῶν Τσάρων καὶ Φεαγκίστων.

Βλέπων πρὸς τούτους, μακκαροῦ,
 πῶς ἀδρανοῦν καὶ πατεροῦ
 καὶ τρόπικα σανίδων,
 βλέπων κ' ἐκεῖνα τὰ σφραῖ
 τῶν Ἀμερικανίδων.

Βλέπων πῶς τόσες γίνονται καὶ τίποτα δὲν ζέω
 ἐπιγὰ μὰ συνέντευξι νὰ κάνω μὲ τὸ γέρο.
 Καλημερίζω τὸν παππού, τὸν πρῶτον ἐν προμάχῳ...
 τί κάνεις; τί μὰς γίνεσαι; τὰ λέει σου πῶς τῆχει;

Ἄλθθεις λέν πῶς δὲν θὰ πᾶς σ'τὴ Δαλματία πέρα
 ν' ἀλλάξεις τὸν ἀέρα;

Ἄλθθεις πῶς ἢ στρογγυλὰ σου τὰ μούτσουνα τῆς στράβωσι;
 ἀλθθεις πῶς ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς τὰ ἴδωσι;

Ἄλθθεις τζιριντζάντζουλας πῶς ἄρχισε νὰ κἀν
 καὶ μὲς σ'τὴν κούνησ ἔβαλε νὰ κἀν νῆαν νῆαν;

Ἄλθθεις λένε πῶς συχνὰ ποῦδαι τοῦ πατεῖ
 κ' ἐκεῖνος πέρα βρέχει;...
 ἀλθθεις τὴν διάλυσιν ἐσὺ πῶς τὴν ζῆτες;
 κ' ὁ Ράλλης δὲν τὴν ἔχει;

Ἄλθθεις, πρωτομάστορη καὶ γέρο Μαθουσαλά,
 πῶς τόσα διελύθησαν ὀνειράτα μεγάλα
 σὰν ρουσακκλίδας, σὰν κηκούς, καὶ σὰν ἴστος ἀρχίνης;
 ἀλθθεις λέν, παππούλη μου, πῶς ἔμερα νύκτα ψάχνεις
 μέσῃ σ'τῆς σέπικας τῆς κρυφαῖς τοῦ κάθε του σουρτουκου
 γιὰ νᾶβρες τὴν διάλυσιν, κ' αὐτὸς σοῦ λέει κούκου;

Ἄλθθεις λέν κ' ἐδῶ κ' ἄλλου
 πῶς τώρα κ' ἢ χρυσομαλλοῦ
 καὶ πεμφιλιάτη σου Ράλλου
 σκῆνοι, Θεωδωράκη,
 δικὸς τῆς μπαϊράκι;

Γιὰ πῆς μου, σὲ παρακαλῶ, νὰ μάθω τὴν ἀλθθεις,
 παππού Κορδοκάρλο,
 γιὰτὶ πολλοὶ μοῦ γάνασκον μὲ τόσα κολακίτικα
 τὸ δόλγο μου τσερβέλο.

Κ' ὁ Θεωδωρὸς ἀπάντησε: τὸ Σύνταγμα ἀνατρέπεται
 κ' ἐδῶ κ' ἐκεῖ διάφοροι διαταυροῦνται σῆμα...
 εἰς τὴν ἀντιπολίτευσιν δὲν στέκο, καθὼς βλέπετε,
 καὶ συμπολιτευόμενος κἀλὰ κἀλὰ δὲν εἶμαι.

Ποῦ βροδίζω καὶ ποῦ τρέχω;
 ἔχω κόμμα καὶ δὲν ἔχω.
 Κυβερνῆτην τὸν κωτῶ,
 τσέλιγκας σὲ ζῆνη στάνη,
 τὴν διάλυσιν ἴητο,
 τὴν διάλυσιν δὲν κάνει.

Φάγω τὴν ρεπομπλικὰ του,
 πλὴν ἐκεῖνος τὰ δικὰ του,
 φάγω καὶ τὸ μπλε σακάκι, δὲν τὴν ἔχει καὶ σ' ἐκεῖνο...
 τί νὰ κάνω; τί νὰ γίνω;

Βλέπεις τούτα τὰ κορόνικα,
 ποῦ μ' ἐδοξάσαν ποτέ;
 βλέπεις τούτα τὰ κορόνικα,
 πούνκι σ'τὸ Βασιεῖ;

Νά! μ' ἐκεῖνα μοναχὸς μου τὸν ἐσήμισα ψηλά,
 πλὴν αὐτὸς κρυφογελᾷ,
 καὶ μοῦ βάζει μ' ἕναν τρόπον ποτηρὸν τρικλοποδιὰς,
 καὶ μοῦ πᾶνει τὰ σανίδας καὶ μοῦ δίνει σανίδας.

Ἴδου τὸ τέλος τὸ σφικτὸν τῆς σκινδοκρατίας,
 τοιαῦτα μελετᾷ κ' αὐτὸς ὁ κύριος ἀνωμόων,
 ἐγὼ δὲ κύκνος ἔγινκα λευκὸς τῆς Δαλματίας
 κ' ἔσκα τὸνίζω κίνεσον νεκρῶν θεσμῶν καὶ νόμων.

Στὴν Δαλματικὴν ἀγάγετέ με,
 λωτὸν ἀμύσεως ποτίετέ με,
 νὰ πάθω πλέον ἀνωμύσινον
 καὶ νὰ ξεχάσω πρὸς τὸ παρὸν
 τοῦ Ράλλη τὸσην ἀνωμύσινον
 κ' ἕνα ποτηρὶ φαρμακεῶν.

Ἐγὼμαί κύριος, μὰ δὲν σημαῖω,
 ἐγὼμαί γίνεις κάθε Βουλή,
 κ' ἐν τούτοις ἀρχητὸς ὁ πλῆμων μένω
 κ' ὡς εἶδος κῶμῳ ἀνωφελής.

Τοιαῦτα μοῦτε θλιβερά τῶν σανιδῶν ὁ γέρον,
 ποῦ θέλει διαλύσεις,
 κ' ἐγὼ τὸν ἐγαμέττω τὸ σφῆγος τοῦ γεραῖρον
 μὲ τόσας ὑποκλίσεις.

Π.—Ἄλλ' ὅμως βλέποντας κ' ἐγὼ σπουδαῖα γεινόντα
 πῶς βγάζει τούτος ὁ κηρὸς,
 κ' ἐπιθμῶν λεπτομερῶς
 νὰ μάθω πάλιν τὴν προνοῦν οἱ ἔροντες τὰ πρῶτα,
 ἐτραβήθηκ' ἄνυχος μου συνέντευξι νὰ κάνω
 μὲ τὸν ρεπομπλικάνο.

Καλημεροῦδix, Ράλλη μου, μπουτζῆρο, Δημητράκη...
 θέλω νὰ μάθω πῶς τὰ πᾶς μ' αὐτὸν τὸν Θεωδωράκη.

Καλημεροῦδix, σύμμαχε τῆς ἐραῶς Κορδόνας,
 καλὰ μὰς τὰ κατάρεις καὶ μὲ τοὺς Μακεδόνες,
 κ' ἢ δυνατὰ ἢ νότιας σου δὲν ἔπῃαν σ'τὰ χαμῆνα
 καὶ τὴν Εὐρώπη σήμερα τὴν πάει τρεῖς κ' ἕνα.

Καλημεροῦδix, σύμμαχε... γιὰ ἐνεα κῶμα ράβω...
 κύρ Δημητράκη μπράβο.

Τύποι πολιτικών
τῶ μᾶλ' ἀρχαϊκῶν.

Κι φήνας ἀπεστόμισες φρικτῆς σηκωφοληξ
κι' ἐλάλησες ἀπτόητος ἐμπρός εἰς γαρούς θεόνους...
κκλημερούδω. Μῆσο μου... τῶπε κι' ὁ Βασιλῆς
πὼς διπλωμάτῃ σὸν κλι σὲ δὲν εἶδε τῶρα χρόνους.

Ἐσὺ στὰς νέας μᾶς πληγὰς εὐρήκας θεραπεικῆς,
δίχως ἐξάθεις σωφρονεῖς
κι' ἀλλᾶξ' εἰς γνώμης δυσμενεῖς,
μὰ πλήττεις κλι τοῦ Διεθνούς Ἐλέγγου τὰς Ἀρπυκῆς,
ποῦ κἄθε τόσο λαίμαργο τὸ στόμα των ἀνοίγουν
κλι τὸν λαὸν μᾶς πνίγουν.

Νόταις κλι νόταις κουβαλάς,
ποῦ πόθους ἢ ἀσφαλίσουν,
κλι τοὺς Ἐλέγγους καθβλάξ
ποροῦ μᾶς καθβκλίσουν.

Μπράβο σου, ποῦ τοὺς εἰδείξες πῶς μᾶς βλαστοῦν τὰ κότσα,
μπράβο, ποῦ πάντοτε σχεδὸν
πειρικατεῖς ποδαρηθῖν
κλι μῆσα σ' τοῦ Προθυπουργοῦ δὲν ἔμεινεῖς τὴν κηρότσα.

Πεζὸς κρατεῖς τὸν Διεθνῶν Ἐλέγγων τὰ τερτέρικα,
πεζὸς τ' ἀντίδροσο τὸ τρῶς ἀπ' τοῦ κηππᾶ τὰ χέρικα.

Πεζὸς τραβᾶς σ' τὴν Ἐκκλησιᾶ,
πεζὸς σ' τὸ Κοινοβόλιο,
πεζὸς τραβᾶς σ' τὴν Κηρισιακῇ
κ' ἔρῃς τὸν Κερδονάτο.

Κι' ἐγὼ πεζὸς προσέρχομαι, πεζὸς ἔμπροστά σου χᾶσσω,
κι' ἂν τὸν προσφάτων ἐλλογῶν δὲν πάθαιες τὸ φιάσκο,
κι' ἂν ἔλασπε κι' ὁ τενεκῆς, γλυκὲ κητοσρομᾶλλη,
ὁ θηρίαμῶς σου τέλειος κι' ἡ νικη σου μεγάλη.

Μπράβο, ποῦ κᾶστανα κλι σὺ ποτὲ σου δὲν χησίεις
κλι δύσκολα τοῦ Κεντρικοῦ κηφῶνκς διοξίεις.
Μπράβο σου, Δημητροκῆ μου, κλι ἀλήθεικ σε συγχαίρω
κλι τὴν Προθυπουργεῖκ σου τὴν ψάλλω με κηλοῖνα,
κλι δὲν σε θᾶνούον ὄλ' κητά, μᾶχεις κλι αὐτὸν τὸν γέρο,
ποῦ σκούει τὴν διάλυσιν με τὴν τοσκηποκῆρικκ.

Εσύ, πού τὰ ζητήματα μὲ νοῦν διαχειρίζεσαι,
 κ' ἂν θέλῃ σώνει και καλά
 διάλυσιν κ' ἄλλα πολλά,
 πλὴν εἶναι γέρος ἄνθρωπος καὶ μὴν τὸν συνερίζεσαι.

Γ' αὐτὸν μὴ δείχνῃς ἀπονείκεις,
 κ' ἂν θέλῃ τέτοιον πρῶμα,τὰ
 μὰ σκέψου πὼς παρανεύει
 μὰς φέρουν τὰ γράματα.

Γὰρ πῆς μου, Δημητράκη, διάλυσιν θὰ γίνῃ
 καὶ μ' ἐκλογαῖς καινούργιαι θ' ἀνάψῃ τὸ κχιμίνι;
 Γὰρ πῆς μου τί συμβαίνει;... καθέναι ἀπορεῖ
 καὶ λέν πὼς τὸ Κουβέρνο μπορεί νὰ τὰ κορώσῃ...
 ἀλήθεια πὼς χωρίζεις ἀπὸ τὸν Θεοδώρῃ
 κ' ὁ ρέκτης τῆς Παιδείας παραίτησιν θὰ δώσῃ;

Γιὰτὶ μ' ἀμφιβολίας μὰς ρέβετε φρικτάς;
 ἀμὲ κ' ὁ γέρος μιλῆι
 γιατί, κατσορομῆλη,
 ὅτῃς φίλης Δαλματίας δὲν πῆγε τὰς ἀτάς;

Ἀλήθεια πὼς μὲ κρίσιν τὸ κράτος ἀπειλεῖται;
 γιατί δὲν μὰς μιλῆτε;
 Γὰρ πῆς μου τί σπουδαῖον τεκταινεται, Ραλλοῦ μου,
 γιατί μὲ τοὺς ποικίλους
 τῶν φαμφακρῶν θρύλους
 ἐχάλασε κ' ἡ κύντορα σοφία τοῦ μαλαοῦ μου.

Κ' ὁ Ράλλης τότε, Φασουλῆ,
 μ' ἀπάντησε στοιμύλος:
 ἐγὼ τοῦ γέρου μπαμπᾶλῃ
 μένω σὺν πρώτῳ φίλος.

Ὡς τώρα δυσχερᾶσαι καμμία δὲν ὑπάρχει
 μετὰ τοῦ Σανιδάρχη,
 κ' ἂν θέλῃ τὴν διάλυσιν, ἀφιστῶν νὰ τὴν θέλῃ,
 κοικῶσαι δὲν μὲ μέλει.

Τοὺς θρύλους μὴν πιστεύετε... τῆ μά τὰ χαλοῦμε,
 τὴν ἄλλη φιλιόνομε καὶ τὰ ξανκμιλοῦμε.
 Τοῦ γέρου τὰ τοακίματα
 τὰ ξέρο, τὰ ξανῶδα,
 κ' ἀγάπη δίχως πείσματα
 δὲν ἔχει νοστιμάδα.

Ἐγὼ τὸν λέω δάμακιν κ' ἐκείνος δαμαλάκι,
 καὶ πάντοτε Κορδονικός
 σὰς βεβαιῶνω θετικῶς
 ἔτι δὲν τρέχει τίποτα παρὰ νερὸ ὅτ' αὐλάκι.

Κ' ἂν θέλῃ τὴν διάλυσιν, ἀλλὰ σὰς βεβαιῶνω
 πὼς θρύλου δὲν θυμῶνω,
 καὶ μὰ τοῦ Παρθενῶνος μὰς τὰς ἀγλάκας μετόπας
 πάντα μὲ τρόπον προσονῆ
 τοῦ λέγω: ἴγι' ὑπομονή,
 ὡς πού νάλθῃ κ' ὁ Βασιλεὺς μὲς' ἀπὸ τὰς Εὐρώπας.

Ὁ Ράλλης ἔτσι μίλησε
 κ' ἔσκυψε καὶ μ' ἐφίλησε.

κ' ἐγὼ πού λές' στοὺς λόγους τοῦ καθόλου δὲν ἔπιστήσα,
 κ' ἐδαφιαῖος χαριετῶν
 τοῦ γέρου τὸν ἀκατητὸν
 θερμῶς τὸν εὐχαρίστησα.

Φ.—Ἀλλὰ κ' ἐγὼ, βρὲ Περικλῆ, σὰν πρώτος καινούργιος
 ἐπῆγα γὰρ συνέντευξ' στὸν Κόντε τῆς Κερκύρας,
 νὰ μάθω τί κατὰ θυμὸν κ' ἐκείνος μερμηρίζει
 κ' ἂν ἀπὸ τὸν Σιμόπουλον πραγματικῶς χωρίζῃ.

Κτυπῶ τὴν πόρτα σουδὰρς ν' ἀκούσω καμμιὰ γνώμη,
 σὲ διαδρόμους, Περικλῆ, πλανώμαι σκοτεινούς,
 πλὴν ἔμαθα πὼς κυνηγῶ μὲς' ὅτῃ Γαρίτῳ ἀκόμη
 τσίχλιας καὶ τρυπακάρυδα καὶ τσαλαπετεινούς.

Ἦγα καὶ ὅτῃν Σιμόπουλο, τοῦ Κορδονῶ τὸ ταῖρι
 καὶ τὸ δεξὶ τὸ χέρι,
 νὰ μάθω τὰ συμβαίνοντα... μὲς' ὅτῃν αὐλῇ τοῦ μ'πῆκα,
 κτυπῶ τὴν πόρτα... τίποτα... κανένα δὲν εὐρήκα.
 Μούπαν πὼς εἶναι ὅτ' αὐτὰ λουτρά θερρῶ τοῦ Βιαρίτης,
 κ' ἔφυγα κ' εἶπα πρίτε.

Π.— Ἦγα κ' ἐγὼ, βρὲ Φασουλῆ,
 γὰρ νῆδρο τὸν μουστακαλλῆ,
 τὸν κύριον Ἀλέξανδρον, ἀλλ' ὅμως—ὠμίμενα!—
 ἔρισκα τὴν πόρτα σφαλσθητὴ καὶ τὰ κλειδὰ παρμένα.
 Ἐστὸ Ρίον μούπαν ὁ μουγγῶς ἀκόμη διακίμεναι
 κ' ἔκει τοὺς ἄλλους ἐρωτῶ νὰ μάθῃ τί συμβαίνει.

Ρ.—Κατόπιν ἔτρεξα κ' ἐγὼ συνέντευξι νὰ κάνω
 μ' ἕνα Ἀμερικάνο,
 πού περπατεῖ μὲ πῆδιλα καὶ κάνει τὸν ἀρχαῖο
 καὶ ξέρει στίχο, Περικλῆ, σπονδεῖο καὶ τροχαῖο,
 μὰ τούτῃ τὴν συνέντευξι θὰ μάθῃς ὅτ' ἄλλο φύλλο...
 Π.—Λοιπὸν πλησίους νὰ φῆς τὸ τακτικὸ σου ζύλο.

Καὶ καμπόσαι ποικιλίας, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Ὁ Δέλτα Βερναρδάκης, ποῦναι τιμῆ ὅτ' ἀγράμματα,
 ἐξέδωκε εἰς τῶν τρία γινώσται τὸ δράματα,
 τὴν Φαῦσταν, τὴν Μερόπην, καὶ τὴν Δοξαπατῆ τοῦ,
 κειμήλια σπουδαῖα δραματικῆς ἐγχερίτου.

Φραγκίσκος Κανελλόπουλος, ἐμποροραπτής φίνος,
 εἰς τοῦ Σταδίου τὴν ὁδὸν μὲ πελατείας σμῆνος.
 Ἀλήθεια πολυζήλευτο τὸ κάθε του στολίδι,
 τί τέχνη ὅτ' βελόνι του, τί τέχνη ὅτ' ψαλλίδι.
 Κάνει καὶ σμῆνις ἔκτακτα, κ' ἐγὼ σ' αὐτὸν θὰ κάμω
 φιγουρινάκι νὰ γένω ὅτῃς κόρης μου τὸν γάμο.

Κωντανιάλ, τοῦτέστι μέγα Ξενοδοχεῖον
 ὅτῳ Πειραιῶς τὴν πόλιν, πολιτισμοῦ στοιχειῶν,
 μὲ κάμαραι ἐξήκτα, μαγειρικῆν ἀρίστην,
 εἰς τοῦ Καρυσίακῆ τὴν ἀνοικτὴν πλατεῖαν,
 ἐξάσιον τὴν θέαν καὶ τέλειον καθ' ἕνα,
 λάμπει τὸ κάθε σκεῦος κ' ἡ κάθε κατσορόλα,
 κ' αὐτὸ τὸ διευθεῖναι καὶ νουνηγῶς κ' ἀρίστως
 ὁ κύριος Δεστούνης, ὁ ὄρων καὶ ρέκτης Χρῆστως.